

[Erik Eriksen.]

og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard henstillede til mig ikke at skabe, som det blev sagt, en politisk atmosfære omkring denne sag. Hertil vil jeg sige, at jeg har ikke skabt politisk atmosfære om denne sag. Det har den højtærede minister gjort. Der er adskillige indenfor mit partis rækker, der kan bekræfte, at der fra forskellige sider indenfor erhvervslivet er givet udtryk for glæde over, at spørgsmålet er blevet rejst. Det er jo en lovgivning, der er blevet til i enighed; så er det ganske interessant, at ministeren administrerer på denne måde. Nu siger man til mig: ja, men der sidder jo også i monopoltilsynet medlemmer, der engang har haft sæde i rigsdagen, valgt af venstre — men det vedkommer ikke sagen, disse medlemmer repræsenterer grupper indenfor erhvervslivet. Jeg har beklaget mig over, at den højtærede minister, da hun begyndte at udnævne medlemmer her fra tinget, tog to af sine egne partifæller plus det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, men venstres og konservatives medlemmer kunne der ikke være tale om. Jeg spørger: Skal der megen fantasi til at forestille sig reaktionen?

Hvad om den højtærede minister f. eks. forud for lovens vedtagelse ved tredie behandling var stået op og havde sagt: når jeg nu kommer til udnævnelser, vil jeg bære mig ad på denne måde; oppositionen vil nok være indforstået med, at dens medlemmer har jeg ikke tænkt på i forbindelse med udnævnelserne? Eller hvad om den højtærede minister havde sagt: derudover tænker jeg i min administration at nedsætte et forretningsudvalg, selvom der ikke er tale om dette i loven? Er det ikke tilstrækkelig tydeligt? Jeg havde nær sagt, at nok er jeg fra landet, men dette kan selv jeg gennemskue! Jeg henstiller til den høje regering at lade være med at forsvare, hvad der her er sket, og i hvert tilfælde give mig ret i, at det ikke var i den ånd, loven i sin tid blev vedtaget her i tinget.

Der er også i anledning af mine udtalelser sagt et og andet om skattelettelse i forbindelse med opsparingen, og jeg vil gerne sige her som yderligere begrundelse for mit synspunkt, at jeg tror, den præmiering, vi i øjeblikket har, fra mange sider betragtes som værende utilstrækkelig. Jeg har sagt,

og det vedstår jeg, at langt mere enkle og dybtgående reformer må gennemføres, og hvis ikke det sker, vil den private opsparing høre op. Der er meget, meget store kredse i befolkningen, der allerede er begyndt at opdage, hvor lidt man får for sin opsparing, når hensyn tages til pengenes stadig forringede værdi og købeevne. Jeg har også set, at det radikale blad i Skive, der jo da ikke kan beskyldes for at føre hetzkampagne mod regeringen, højest imod den højtærede forsvarsminister, har ventileret den tanke — det er vel år og dag siden — ganske enkelt at give skattefrihed for de renter, der blev tilskrevet i banker og sparekasser, og sagt, at hvis det skete, skulle man se, hvordan opsparingen kom til at blomstre.

Den tanke, jeg fremsatte, går ud på, at de større indtægter naturligvis først skal have tilladelse til disse skattefri fradrag ved opsparing, efter at de har præsteret en væsentlig opsparing, der naturligvis skal stige progressivt med indtægterne, men der er det kedelige ved det, at når man nævner en sådan tanke, vil man altid søge at lægge noget andet i den, end der var tænkt, da man gav udtryk for den. Det er da klart, at alle enkeltheder i så henseende kan man tale om. Der er jo ingen i denne sal, der kan diktere noget som helst, og vel heller ingen, der ønsker det.

Jeg kunne godt sige adskilligt mere om dette; skatteteknikere har et begreb, de kalder det skjulte forbrug. Er man ganske sikker på, at dette skjulte forbrug ikke ville falde til et absolut minimum, hvis opsparingen virkelig blev præmieret effektivt? Jeg tror, der er adskilligt at hente på dette område.

Medens vi er ved dette, må jeg måske iøvrigt sige, at når den højtærede statsminister i formiddags talte om prisstigninger og pristalsbudget og pristalsproblemer i det hele taget, som han gjorde, var det for mig at se en temmelig stor forenkling, den højtærede statsminister foretog. Jeg forstår, at han på nuværende tidspunkt ikke i detaljer vil gå videre med sine betragtninger, og jeg har også bemærket mig enkelte interessante passager i de udtalelser, den højtærede statsminister kom med. Men jeg er nødt til at sige, at jeg synes, at den højtærede statsminister, når han nævner disse ting i denne forbindelse, ikke skal kunne sige, at han